

„Tökéletes választás a szerző
rajongóinak, és azoknak is,
akik még csak most ismerkednek
a luxenek és arumok világával.”

– *Hypable*

THE DARKEST STAR

a legsötétebb csillag

finer
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J. L. ARMENTROUT

THE
DARKEST
a legsötétebb csillag
STAR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*A Luxen-sorozat rajongóinak,
akik folytatást követeltek.
Imádlak titeket!*

1. fejezet

HA ANYA VALAHOGY tudomást szerezne arról, hogy a Foretoken előtt ülök, kinyírna. Mármint konkrétan jó mélyre elásná a testemet egy sötét, feneketlen sírba. És megvannak hozzá az eszközei.

Amikor a konyhában brownie-t sütő anyukából átváltozik Sylvia Dasher *ezredessé*, akkor aztán az isten se ment meg a haragjától.

De a tudat, hogy mekkora bajba kerülök, ha lebukom, mégsem tántorított el, mert itt voltam, Heidi kocsjában ültem, és reszkető kézzel felkentem még egy réteg rúzst. Miközben visszatekertem a rúzst a tubusba, a szélvédőre záporozó kövér esőcseppeket figyeltem. A szívem olyan hevesen vert, mintha ki akart volna ugrani a helyéről.

Nem hiszem el, hogy itt vagyok.

Inkább lennék otthon, olyan hétköznapi tárgyak után kutatva, amiket lefényképezhetek és posztolhatok az Instagramra. Mint például az az új szürke és fehér vintage gyertyatartó, amit anyu vett. Fantasztikusan mutatna a szobámban lévő halványkék és rózsaszín párnákkal a háttérben.

A kormánynál ülő Heidi Stein nagyot sóhajtott.

– Elbizonytalanodtál.

– Dehooogy. – Szemrevételeztem az eredményt a napellenző kis tükrében. Az ajkaim olyan vörösek voltak, mintha nyelves csókot váltottam volna egy túlérétt eperrel.

Csodás.

Tágra nyílt barna szemem majd kiugrott szeplős arcomból. Riadt képet vágtam, mintha épp arra készülnék, hogy húszperces késéssel, meztelenül sétáljak be egy tanórára.

– De igen, Evie. Ezt abból az ötszáz réteg rúzsból állapítottam meg, amit az imént felkentél.

Megránduló arccal oldalra sandítottam. Heidi pánt nélküli fekete ruhát viselt, és tökéletesen nyugodtnak tűnt. Sötétre festett szeme macskaszzerű volt, amit én csakis úgy tudnék újraalkotni, hogy mindenképpen egy bántalmazott mosómedvére hasonlítanék. Mielőtt elindultunk Heidiéktől, csodát művelt a szememmel – füstös, titokzatos megjelenést kölcsönzött neki. Úgy véltem, hogy meglehetősen jól nézek ki. Leszámítva a riadt tekintetet, de...

– Túl sok a vörös rúzs? – kérdeztem. – Rosszul nézek ki?

– Rád mozdulnék, ha a szökékre buknék – közölte vigyorogva, mire a kocsis plafonjára néztem. – Biztos, hogy ezt akarod?

A sötét, ablaktalan épületet figyeltem, ami egy bezárt butik és egy szivarbolt közé ékelődött. A torkom elszorult.

FORETOKEN – hirdette a fekete festék a vörös dupla szárnyú ajtó fölött. Hunyorítottam. Így jobban megnézve úgy tűnt, mintha a klub nevét festékszóróval vitték volna fel a szürke cementre. Stílusos.

A Centennial Középiskola diákjai között közismert volt a Foretoken, a klub, ami minden éjjel zsúfolásig megtelik, még vasárnapokon is, és hírhedt volt arról is, hogy olyan igazolványokkal lehet bejutni, amikről ordít, hogy hamis.

Heidivel – akárhogy szépítem is – csak tizenhét évesek vagyunk, de természetesen mindkettőnknek van egy nyilvánvalóan hamis jogsija, amiről épeszű ember nem hinné el, hogy igazi.

– Aggódok, hogy nem fogod jól érezni magad. – Heidi megbökte a karomat, magára vonva a figyelmemet. – Hogy kiborulsz, és felhívod Zoet. De tudod, hogy Aprilt semmiképp sem hívhatod fel, hogy jöjjön érted, mert nem engedik, hogy akár csak tíz háztömbnyire megközelítse ezt a helyet.

Vettem egy mély levegőt, de úgy tűnt, nem segít.

– Jól fogom érezni magam. Esküszöm. Csak... még sosem csináltam ilyet.

– Mit? Hogy olyan helyre teszed be a lábad, ahova nem volna szabad? Te is tudod, hogy ez nem igaz. – Felmutatta az egyik ujját, a körme úgy nézett ki, mintha fekete tintába mártotta volna. – Gond nélkül betörsz és behatolsz elhagyatott épületekbe, amikor fotózol.

– Az más. – Bedobtam a rúzszt a kis kezításkámba. – Biztos vagy benne, hogy jók lesznek ezek az igazolványok?

Megsemmisítő pillantást mért rám.

– Tudod te, hányszor jártam már itt? És egyszer sem volt gond. Naná, hogy tudod. Csak húzod az időt.

Pontosan, húztam az időt.

Ismét kinéztem az ablakon, és alig tudtam elfojtani a gerincemen végigszánkázó borzongást. A kihalt utcán pocsolyák jelentek meg, és egy teremtett lelket sem láttam a járdán. Olyan volt, mintha minden épeszű ember eltűnne az utcáról, miután lemegy a nap, és a Foretoken kinyitja kapuit.

A Foretoken nem csak a hamis igazolványok elfogadásáról volt híres.

Köztudott volt, hogy az idegenek is itt szoktak lebzselni.

Nem viccelek, igazi földönkívüliek, akik trillió fényévnyi távolságból érkeztek. Luxeneknek nevezik magukat, és úgy néznek ki, mint mi – vagyis a legtöbb embernél sokkal jobban. A csontszerkezetük gyakran tökéletes, a bőrük olyan sima, mintha ecsettel festették volna, a szemszínük pedig olyan árnyalatú, amit az embereknek csak kontaktlencsével sikerülhet elérni.

És nem mind érkezett békés szándékkal.

Négy évvel ezelőtt hollywoodi filmekbe illő módon megszállták a bolygót, és majdnem elvesztettük a háborút – majdnem elvesztettük a Földet ellenük. Sosem fogom elfelejteni, milyen statisztikákkal voltak tele a híradók, amikor ismét megindultak a tévéközvetítések – a világ népességének 3%-a, 220 millió ember veszett oda a háborúban, köztük az apám is.

De az elmúlt négy évben azok a luxenek, akik nem a *nyírjuki-az-összes-embert* tábort gyarapították, hanem segítettek felvenni a harcot a saját fajtájukkal szemben, lassan beilleszkedtek a világunkba – az iskolákba, a munkahelyekre, a kormány és a katonaság soraiba. Most már mindenhol ott vannak. Napi szinten találkozom velük, ezért fogalmam sincs, miért borultam ki ennyire attól, hogy idejöttünk.

De a Foretoken nem iskola vagy irodaház, ahol a luxenek létszáma általában alacsonyabb, és szoros megfigyelés alatt tartják őket. Volt egy olyan sanda gyanúm, hogy a vörös ajtók mögött az emberek vannak kisebbségben.

Heidi ismét megbökte a karomat.

– Ha nem akarod, nem kell.

Felé fordultam. Csak egy pillantást vetettem az arcára, de láttam, hogy őszinte. Hajlandó lenne beindítani az autót, és hazamenni, ha ezt akarom. Talán véget érhetne az este úgy, hogy magunkba

tömjük azokat a muffinokat, amiket az anyukája vett a pékségben. Botránnyosan rossz romantikus vígjátékokat néznénk, amíg ki nem üt minket a nevetségesen magas kalóriabevitel, ami... csodásan hangzik.

De nem akartam cserben hagyni.

Nagyon sokat jelentett Heidinek az, hogy eljöttünk ide. Önmaga lehetett anélkül, hogy azon aggódna, hogy megszólják, kivel táncol, vagy azt lesné bárki, hogy fiú vagy lány-e az illető.

A luxenek nem véletlenül szerettek ide járni. A Foretoken tárt karokkal várt mindenkit, szexuális irányultságtól, nemtől, rassztól vagy... *fajtól* függetlenül. Nem csak embereknek szóló létesítmény volt, ami manapság ritka, ha magánkézben lévő vállalkozásról van szó.

Bár a ma este különleges. Heidi régóta beszélget egy lánnyal, és találkozni akar vele. És én is meg akarom ismerni, ezért elég abból, hogy úgy viselkedem, mint egy dilinyós, aki még sose járt klubban.

Naná, hogy meg tudom csinálni!

Heidire mosolyogtam, és oldalba böktém.

– Nem, minden oké. Hülyén viselkedem.

Átható pillantást vetett rám.

– Biztos?

– Igen – bólintottam megerősítésként. – Csináljuk!

Újabb pillanat telt el, majd Heidi arcára széles mosoly ült ki. Előrehajolt és átölelt.

– Te vagy a legjobb! – Magához szorított, amitől kuncogni támadt kedvem. – Komolyan.

– Tudom – veregettem meg a karját. – Én vagyok a *klassz* megtestesítője.

Horkantva a fülembe nevetett.

– Olyan furcsa vagy.

– Mondtam már neked, hogy az vagyok. – Kibontakoztam az ölelésből, majd a kilincs felé nyúltam, mielőtt meggondolhattam volna magam. – Készen állsz?

– Igen – trillázta.

Kiszálltam, és azonnal felsikkantottam, ahogy megéreztem a hideg esőt a csupasz karomon. Becsaptam az ajtót, átsprinteltem a sötét utcán, miközben a kézfejemmel hasztalanul próbáltam védeni a hajamat. Túl sok időt töltöttem a hosszú tincsek behullámosításával ahhoz, hogy az eső tönkretegye.

Víz csapódott a sarkamnak, és amikor felugrottam a járdára, meglepett, hogy nem csúsztam el és estem hasra az aszfalton.

Heidi szorosan a nyomomban volt, nevetve sietett be a tető alá, kirázva karmazsinvörös, kiegyenesített hajából a vízcseppeket.

– Jóságos ég, ez az eső hideg! – kapkodtam levegő után. Ilyen eső októberben szokott esni, nem szeptember elején.

– Ugye a sminkem nem folyik le az arcomon, mint valami csajnak, akit épp meg akarnak ölni egy horrorfilmben? – kérdezte a kilincs felé nyúlva.

Nevetve meghúzkodtam a pántos kék ruhám alját, ami alá leggingset szoktam venni. Egyetlen rossz mozdulat, és mindenki látni fogja a bugyimon díszelgő halálfejet.

– Nem. Minden a helyén van.

– Tökéletes. – Nagyot nyögve megrántotta a hatalmas vörös ajtót.

Lila fény áradt ki, nyomában súlyos, dübörgő zene. Feltűnt egy kis bejárat, ami egy másik, sötétlila ajtóhoz vezetett, de a két ajtó között egy férfi ült egy hokedlin.

Egy óriási férfi.

Egy hatalmas, kopasz férfi, farmer kezeslábasban, ami alatt semmit sem viselt. Az arca tele volt piercingekkel – megcsillant egy a

szemöldökében, a szeme alatt, a szájában. Egy nyílvevő pontosan az orra elválasztófalán ment keresztül.

Nagy szemeket meresztettem. Jóságos ég...

– Üdv, Mr. Clyde! – vigyorgott Heidi, teljesen nyugodtan.

– Csó! – A férfi Heidiről rám nézett. Oldalra billentette a fejét, a szeme résnyire szűkült. Ez nem jelenthet jót. – Igazolványokat!

Nem mertem mosolyogni, ahogy előhúztam a kistáskám nyílásából a kártyát. Ha mosolyognék, akkor pontosan úgy néznék ki, mintha tizenhét éves lennék, és épp összepisilném magam. Úgyhogy még csak nem is pislogtam.

Clyde vetett egy pillantást az igazolványokra, majd a lila ajtó felé biccentett. Heidire sandítottam, ő pedig kacsintott.

Most tényleg?

Csak ennyit csinál a pasi?

A feszültség egy része kiállt a nyakamból és a vállamból, ahogy visszacsúsztattam az igazolványt a tokjába. Hát, ez kivételesen nagyon könnyen ment.

Gyakrabban kellene csinálnom.

– Kösz! – Heidi megveregette Clyde hatalmas, ormótlan vállát az ajtó felé menet.

Én továbbra is a férfi előtt álltam, mint egy idióta.

– Kö... köszi!

Clyde felvonta a szemöldökét, és olyan pillantást vetett rám, ami miatt hirtelen azt kívántam, bár meg se szólaltam volna.

Heidi hátranyúlt, megragadta a karomat, és megrántott, miközben kinyitotta a második ajtót. Megfordultam, és egyszerre zúdult... *minden* az érzékszerveimre.

A hatalmas helyiség sarkaiban elhelyezett hangszórókból súlyos dobszólo dübörgött. Gyors volt, a szöveg érthetetlen. A mennyezetről

áradó homályos fehér fény pár másodpercig megvilágította a táncteret, ami aztán ismét félhomályba borult.

A klub tele volt – a bulizók magas, kerek asztaloknál ültek, vagy a túlméretezett kanapékon és a beugrókban lévő székeken lazítottak. A tánctér közepén vonagló, örvénylő testeket, levegőbe lendülő karokat, repülő hajtincseket láttam. A táncolók tömege felett elnézve észrevettem egy patkó alakú magasított színpadot. Gyorsan villódzó égők világították meg a színpad szélét, és a fenti táncosok tovább tüzeltek a lenti népet kiabálással és csípőrázással.

– Ez a hely elég vad, nem? – Heidi belém karolt.

Tekintetem egyik emberről a másikra vándorolt, miközben összekeveredett a sokféle parfüm és kölni illata.

– Aha.

– Annyira szeretnék feljutni arra a színpadra! – Heidi elvigyorgott, amikor nagy szemeket meresztettem. – Ez a ma esti célom.

– Mindig jó, ha az embernek vannak céljai – közöltem szárazon.

– De nem tudsz csak úgy felsétálni?

A szemöldökét felvonva nevetett.

– Nem! Meg kell hívniuk oda.

– Kinek? Istennek?

Felhorkantott.

– Valami olyasmi... – Hirtelen felsikkantott. – Ott van!

– Hol? – A tömeget fürkésztem, mert látni akartam a lányt.

Heidi mellém lépett, és lassan megfordult, így az asztalok mögötti nagy, félhomályos beugró felé néztünk.

– *Ott!*

Lágy gyertyafény borította félhomályba az alkóvot. Szerintem nem biztonságos gyertyákat gyújtani egy bárban, de ki vagyok én, hogy beleszóljak? További túlméretezett székek szegélyezték az

arannyal futtatott, gyűrött vörös bársonykanapét, ami antik darabnak nézett ki. A két szék foglalt volt. Csak arcéleket láttam. Az egyik egy magas, szőke srác volt, aki a telefonjára meredt. Az állkapcsa úgy megfeszült, mintha épp egy diót próbálna héjastól összeroppantani.

Tőle távolabb egy másik srácot pillantottam meg, döbbenetesen kék – nevezzük hupikéknek – indiánfrizurával. Hátravetette a fejét, és bár nem hallottam, biztos voltam benne, hogy épp jóízűen nevet. A tekintetem a bal oldalára siklott.

És akkor megláttam a lányt.

Jóságos ég, tényleg gyönyörű!

Egy fejjel biztosan magasabb volt Heidinéél és nálam, és *életemben nem láttam még* ennyire menő hajviseletet. Sötét haja az egyik oldalon fel volt nyírva, a másikon meghagyta vällig érőnek, ami kiemelte az arca szépségét. Rettentő féltékeny voltam a hajára, mert bennem nem volt meg a kellő bátorság vagy mersz ahhoz, hogy ilyesmit bevállaljak. Épp visszafordultam volna Heidihez, de ekkor egy magas alak lépett a lány elé, és leült a kanapéra.

Katonásra vágott frizurájú, homokszőke hajú férfi volt. A hajviselete a katonaságban szolgálókera emlékeztetett. Profilból úgy tűnt, idősebb nálunk. Talán a húszas évei közepén járhat? Vagy kicsivel idősebb? Nem tűnt boldognak. A szája úgy járt, mint a motolla. A tekintetem továbbvándorolt arra, aki mellé leült.

Az ajkam szétnyílt, hogy levegőhöz jussak.

A reakcióm egyszerre volt megdöbbenő és zavarba ejtő. Szerettem volna pofon vágni magam, de a védelmemre szóljon, hogy a srác lélegzetelállító volt, az a fajta szépség, ami első pillantásra nem tűnik valódinak.

Zilált barna haja hullámokban és csigákban omlott a homlokába. Még innen is meg tudtam állapítani, hogy minden szögből tökéletes

a profilja, nincs szüksége filterre. Elképesztően magas és széles arcsonthoz erőteljes, szögletes állkapocs tartozott. A szája igazi műalkotás volt, telt, és az egyik sarka épp meglehetősen látványos vigyorra húzódott, miközben a mellette ülő férfit fixírozta. Túl megszé voltam ahhoz, hogy lássam a szemét, de biztosra vettem, hogy éppolyan elképesztő, mint a többi testrésze.

De a vonzereje nem csak fizikai volt.

Hatalom és erő áradt belőle, amitől furcsa borzongás futott végig a gerincemen. A ruhája egyáltalán nem volt feltűnő – mindössze sötét farmert és szürke pólót viselt, valami felirattal. Talán az tette, ahogy ült, szétvetett lábakkal, egyik karját a kanapé támláján pihentetve. A laza terpesztéstől arrogánsnak és valahogy megtévesztőnek tetszett. Úgy tűnt, mintha másodpercek választanak el attól, hogy elszunyókáljon, miközben a mellette ülő férfi még jobban belelendült, de távolról azt a benyomást keltették az arany szegélyen doboló ujjai, hogy bármelyik másodpercben akcióba lendülhet.

– Láttad? – kérdezte Heidi, amitől összerezzenem.

Úristen, csak nem elfeledkeztem Heidiről? De igen, ami azt jelenti, hogy össze kell szednem magam. Dögös a srác, de ugyan már! Heidi miatt vagyok itt.

Elfordultam és bólintottam. A szőke és az imént érkezett férfi kivételével egyik ott ülő sem tűnt elég idősnek ahhoz, hogy megközelítse a klubot. De hát mi sem.

– Ez ő?

– Igen, Emery. – Megszorította a karomat. – Mit gondolsz?

– Tényleg nagyon csinos. – Heidire sandítottam. – Odamész beszélgetni?

– Nem tudom. Azt hiszem, hagyom, hogy ő jöjjön ide hozzám.

– Komolyan?

Heidi bólíntott, és beharapta az alsó ajkát.

– Korábban háromszor is én közeledtem hozzá. Azt hiszem, ez alkalommal hagyom, hogy ő keresse a társaságomat. Tudod, hogy lás-sam, hogy egyoldalú-e az érdeklődés, vagy sem.

A szemöldököm felszaladt, ahogy a barátnőmet figyeltem. Heidi nem félénk vagy türelmetlen, és nem is az az ideges típus. Ez csak egy dolgot jelenthet. Összecsaptam a kezem.

– Tényleg bejön neked, mi?

– Kedvelem – mondta Heidi egy pillanattal később. Visszafogot-tan elmosolyodott. – Csak biztos akarok lenni benne, hogy ő is ked-vel engem. – Megrántotta a vállát. – Beszélgettünk és táncoltunk ki-csit, de nem kérte el a számomat, és nem javasolta, hogy találkozzunk a klubon kívül.

– És te elkérted az övét?

– Nem.

– És el fogod?

– Remélem, hogy ő teszi meg ezt a lépést. – Hangosan kifújta a le-vegőt. – Hülyén viselkedem. El kellene kérnem, hogy túslessek rajta.

– Nem vagy hülye! Én is ezt csinálnám, de azt hiszem, ma este legalább a számát elkérhetnéd. Legyen inkább *ez* a célod.

– Igaz – felelte összevont szemöldökkel. – De a színpad...

– Hagyd a színpadot! – nevettem.

Az az igazság, hogy nem én vagyok a megfelelő ember párkapcsolati tanácsok osztogatásához. Csak egyszer volt egy viszonylag ko-moly kapcsolatom. Brandonnal kemény három hónapig jártunk, és pontosan nyár előtt szakítottunk.

SMS-ben szakítottam vele.

Bizony.

Ez vagyok én.

Bármennyire szörnyű volt is bevallani magamnak, csak azért jártam Brandonnel, mert minden barátom járt valakivel, és a megfelelési kényszer nagy úr. Én is érezni akartam, hogy mi az, amiről a többiek ódákat zengenek a posztjaikban vagy a Snapchaten. Olyan akartam lenni... Tudni akartam, hogy milyen érzés. Szerelmes akartam lenni.

Ehelyett beleuntam.

Felsőhajtottam, a tekintetem visszavándorolt a kanapéra, ahol a zirlált bronzbarna hajú fiú ült. Velem egykorúnak látszott, vagy talán egy-két évvel idősebbnek. Az ösztöneim azt súgták, hogy ő aztán egyáltalán nem unalmas.

– Ő... ő kicsoda?

Úgy tűnt, Heidi tudja, kiről beszélek, pedig rá se mutattam.

– Luc.

– Csak Luc?

– Igen.

– Semmi vezetéknev?

Nevetve az ellentétes irányba fordított.

– Sose hallottam a vezetéknevét. Ő egyszerűen csak Luc. Látod a szőke srácot, aki olyan barátságosnak tűnik, mint egy veszett tarajos süllő?

– Aki a telefonját bámulja? – Elmosolyodtam, mert tökéletes jellemzést adott a srácról.

Heidi megindult a táncter felé, és magával vonzolt.

– Ő egy luxen.

– Nahát! – Ellenálltam a késztetésnek, hogy a vállam felett hátralesve megnézzem, visel-e fém pántot a csuklóján. Nem figyeltem meg, amikor a telefon még a kezében volt.

A pánt neve bénító. Úgy alkották meg, hogy semlegesítse a luxenek földöntúli képességeit, ami a luxenek által Forrásként emlegetett

valamiből származik. *A Forrás*. Rettentően kamuszagú, pedig tényleg létezik, és halálosan veszélyes. Ha luxen alakban akarnak rátámadni valakire, a bénító megállítja őket azzal, hogy egy elektromos sokkolónak megfelelő áramütéseket bocsát ki. Ez ugyan egy embernek sem kellemes, de a luxeneknek különösen fájdalmas, és bénítóan hat rájuk.

Arról nem is beszélve, hogy az összes közterületet úgy alakították ki, hogy azonnal el lehessen fojtani minden, a luxenekkel kapcsolatos incidens. Minden létesítményben megtalálhatók voltak a fényes vörösfekete fémdarabok az ajtó felett és a mennyezetbe építve, ami egyfajta aeroszolként működött. Az emberekre nem volt semmilyen hatással.

Na de a luxenekre...

Akármilyen párát bocsátott is ki, feltehetően elképesztő fájdalmat okozott. Én magam sose láttam – hála az égnek –, de anya igen. Azt mondta, élete egyik legrosszabb élménye volt, amit látott.

Gyanítottam, hogy a Foretokenben nincs ilyen fegyver beépítve.

És mert kotnyeles is vagyok, azt kérdeztem:

– Luc is luxen?

– Valószínűleg. Sose voltam hozzá olyan közel, hogy biztosan meg tudjam mondani, de annak tippem. – A szemszínük azonnal elárulja őket, ahogy a bénító is. Minden nyilvántartott luxen köteles viselni.

Megálltunk az emelvény közelében, Heidi elengedte a karomat.

– De a kék hajú srác... Ő tutira ember. Azt hiszem, a neve Kent vagy Ken.

– Szuper – mormogtam, egyik karomat a gyomromra szorítva. Kistáskám a csuklómon himbálózott. – És mi a helyzet Emeryvel?

Heidi a vállam felett Emeryre nézett. Szigorúan tilos volt az emberek és luxenek közötti élvezetes és szemérmetlen kapcsolat. Azt

ugyan senki sem akadályozhatja meg, hogy egy luxen és egy ember összegabalyodjon, de nem házasodhatnak össze, és súlyos bírságra számíthatnak, ha a kapcsolatukat jelenti valaki.

– Ő ember – felelte Heidi.

Őszintén hidegen hagy, ha egy luxen és egy ember egy kis etyepetyére vágyik. Nem mintha érintett lettem volna, és nem is rám tartozott, de akkor is megkönnyebbülés söpört rajtam végig. Örültem, hogy Heidi nem olyan iránt érdeklődik, akivel titkolnia kell a kapcsolatát, és közben több ezer dolláros bírságot vagy börtönbüntetést kockáztat, ha nem fizet. Heidi hamarosan betölti a tizennyolcat. Egy ilyen tetemes összeg kifizetése már nem a családját terhelné.

Felillantottam a színpadra, és felfigyeltem a hozzánk legközelebb táncoló lányra.

– Azta! Gyönyörű!

Heidi követte a tekintetemet, és bólintott. A lány idősebb volt nálunk, szőke hajkoronája csillogott. Pörgött-forgott, a teste ringatózott.

Karját a magasba emelve, a kezét összecsapva táncolt, a bőre pedig... elhalványult és elmosódott, mintha épp a szemünk láttára válna köddé.

Luxen.

Tuti, hogy a lány az idegen ligában játszik. A luxeneknek megvan az a szédítő képességük, hogy be tudják építeni a DNS-ünket, ezért úgy néznek ki, mint az emberek, de nem ez az igazi alakjuk. Amikor felveszik az igazi alakjukat, úgy ragyognak, mint egy százwattos izzó. Én még sose láttam, mi rejlik a ragyogó fényáradat alatt, de anya azt mondta, hogy a bőrük szinte áttetszőnek hat. Olyanok, mint egy medúza.

Heidi vigyorogva rám nézett.

– Megyek táncolni. Jössz?

Habozva figyeltem a tömeget. Nagyon szeretek táncolni... a hálószo-
szobám magányában, ahol bizonyára úgy nézek ki, mint egy rongy-
lábú Muppet baba.

– Először iszom egy kis vizet.

Felém bökött az ujjával.

– Inkább csatlakoznod kellene hozzám.

Talán igen, de nem most. Hátrálva figyeltem, ahogy eltűnik a vo-
nagló testek tömegében, aztán sarkon fordultam, és végigaraszoltam
az emelvény mentén. Elverekedtem magam a bárpultig, befurakod-
tam két foglalt bárshézék közé. A csapos a pult másik végében állt, és
fogalmam sem volt, hogyan hívjam fel magamra a figyelmét. Emel-
jem fel és lengessem a karom, mintha taxit intenék le? Nem hiszem.
Az hülyén nézne ki. Vagy próbálkozzak az *Éhezők viadala* háromuj-
jas tisztelgésével? Épp múlt héten láttam a tévében. Mind a négy részt
leadták egymás után, ezért úgy éreztem, akár be is válhat. *Önként je-
lentkezem egy pohár vízért.*

Szerencsére a csapos lassan megindult felém. Kinyitottam a tás-
kám, és rákoppintottam a telefonom kijelzőjére. Jött egy üzenet
Zoetól. Volt egy nem fogadott hívásom Apriltól, és...

Szokatlan érzés bizsergette a tarkómat. Olyan volt, mint egy leve-
gő nélküli fuvalat. Végigszaladt a gerincemen, amitől minden pihe
égnek meredt. Olyan érzés volt, mint...

Mintha valaki pontosan a hátam mögött állna.

Behúztam a cipzárt apró táskámon, majd a hátam mögé kukkan-
tottam, arra számítva, hogy szemtől szemben találom magam vala-
kivel, de senkit sem láttam. Legalábbis nem hátborzongatóan közel.
A tömeget fürkésztem. Rengetegen voltak, de senki sem figyelt rám.
Ennek ellenére az érzés erősödött.

Nagyot nyeltem, és a tekintetemet végigjártattam azon a beugrón.

A srác, aki korábban ott ült, eltűnt, helyette ott volt a hatalmas, kezeslábasba bújt fickó, Mr. Clyde. Épp a fura kinézetű kanapé fölé hajolt, Luchöz beszélt, és Luc – *jaj, istenem!* – egyenesen engem bámult. Idegesség fogott el, úgy terjedt szét bennem, mint egy kártékony gyom.

Clyde rájött, hogy az igazolványaink hamisak?

Na, várjunk csak! Tudnia kellett abban a pillanatban, amint beléptünk, és még ha gondja volt is a hamis igazolványokkal, miért jelentené ezt Lucnek? Nevetségesen paranoiás vagyok...

– Csá! Iszol valamit?

Visszafordulva a bárpulthoz, idegesen bólintottam. A csapos luxen volt. A zöldnek ez a ragyogó árnyalata határozottan nem emberi. A tekintetem lejjebb siklott. Az ezüstpánt szorosán a csuklója köré fonódott.

– Csak... öhm... vizet.

– Máris adom! – Felkapott egy műanyag poharat, teletöltötte egy üvegből vízzel, majd beledobott egy tiszta szívószálat. – A vendégem vagy.

– Kösz. – Elvettem a poharat, majd lassan megfordultam. Mihez kezdjek? Mihez kezdjek?

A vizet szűrőszelvényen keresztül az emelvény körül ügyelegettem, aztán megálltam egy oszlop mellett, ami úgy nézett ki, mintha egy egyszarvú csillámport rókázott volna rá. Lábujjhegyre álltam, és addig figyeltem a tömeget, amíg ki nem szúrtam Heidit.

Hatalmas vigyor terült szét az arcomon. Nem volt egyedül. Emery odament hozzá, és úgy szemezett Heiddel, mint ahogy én szoktam a tacóval.

Szeretném, ha egyszer valaki rám is úgy nézne, ahogy én a tacóra.

Heidi háttal állt nekem, válla ringatózott, miközben Emery Heidi dereka köré fonta a karját. Az biztos, hogy nem fogom megzavarni a táncukat. Várok, amíg végeznek. Addig is mindent megteszek, hogy ne gondoljak arra, hogyan festhettek a táncparkett szélén bók-lászva. Tudtam, hogy valószínűleg elég ostobán. Talán kissé ijesztően. Ismét ittam egy kortyot. Nem tehetem meg, hogy egész éjjel itt áll-dogálok...

– Evie?

Megfordultam az ismerősnek tűnő hangra. Teljesen ledöbbsentem. Az egyik lány az iskolából állt mögöttem. Tavaly együtt jártunk angol-óra.

– Colleen?

Oldalra biccentett fejével mosolygott. Az arccsontja ragyogott. Ő is éppúgy füstökre festette a szemét, mint én.

– Hát te mit keresel itt?

Megvontam a vállamat.

– Csak lazulok. És te?

– Barátokkal jöttem. – Szemöldöke összeszaladt, szőke tincseit a fülé mögé tűrte. – Nem is tudtam, hogy itt szoktál lógni.

– Öhm, most vagyok itt először. – Ittam egy korty vizet, és a hátam mögé sandítottam. Nem ismertem annyira jól Colleent, ezért fogal-mam sem volt, hogy minden hétvégén így nyomja, vagy ő is most van itt először. – Sokszor jársz ide?

– Néha. – Lesimította a ruhája szoknyarészét. Egy hangyányit vi-lágosabb volt az enyémnél, és pánt nélküli. – Nem tudtam, hogy te is szívesen eljönnél... – Fejét a táncparkett felé kapta, és piros arca még jobban elvörösödött. Gondoltam, biztosan szólt neki valaki. – Mennem kell. Itt leszel még egy ideig?

Bólintottam, mert fogalmam sem volt, meddig.

– Szuper! – Vigyorogva hátrált. – Később dumcsizzunk, jó?

– Jó. – Integtettem, és figyeltem, ahogy elfordul, és eloldalaz az örvénylő testek tömege mellett a táncparkett szélén. Tudtam, hogy az iskolából járnak ide emberek, de azt hiszem, nem számítottam rá, hogy tényleg összefutok valakivel, ami ostobaság...

Egy kéz nehezedett a vállamra. Ijedtemben ugrottam egyet, mire a víz a kezemre és a ruhámra lötytyent. Előrelendülve kiszabadítottam magam, és megfordultam, hogy bevigyem az anyutól tanult torokra mért ütést annak, aki elkapott. Megdermedtem, a gyomrom összeugrott, amikor Mr. Clyde szegecses arcával találtam szembe magam.

Ajjaj, ez tuti nem jelent jót.

– Üdv! – suttogtam alig hallhatóan.

– Velem kell jönnöd. – Egyre súlyosabbnak éreztem a vállamra nehezedő kezét. – Most.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

2. fejezet

GÖRCSBE RÁNDULT GYOMORRAL figyeltem a csillogó oszlopot, mint-ha tőle várnék segítséget.

– De miért?

Sötét tekintetét az enyémbé fúrta, és kizárólag a szeme alatti apró gyémántra tudtam összpontosítani. Biztosan nagyon fájhatott. Szó nélkül megragadta a karomat húsos kezével, és megpördített. Rémülten pásztáztam a táncteret, de nem láttam sem Heidit, sem Emeryt a tömegben.

Zakatoló szívvel szorongattam a vizes poharat, miközben Clyde elvezetett a szívemnek kedves oszloptól. Elvörösödtem, amikor az asztaloknál ülők közül néhányan megbámultak. Egy idősebb lány gúnyosan vigyorgott, és a fejét ingatva a szájához emelte borostyánsárga itallal töltött poharát.

Ez *annyira* égő!

Mindjárt kihajítanak. Ilyen balszerencés vagyok. Írnom kell Zoenak vagy valaki másnak, hogy jöjjön értem, mert nem fogom tönkretenni Heidi estéjét. Főleg most, hogy Emery közeledett hozzám. Az lesz, hogy...